

Lenka Rožnovská / Hana Mlčochová

VEŽI MLADA

SARČKA

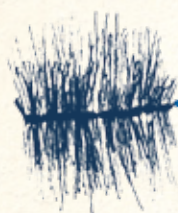
 pohádkové
čtení

 GRADA®

VEŽI MLADA

SAZÍČKA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

JEŽI MLADA SAZIČKA

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5736. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Hana Mlčochová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Hana Mlčochová
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 88
Vydání 1., 2015

Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o. Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2015
Cover Illustration © Hana Mlčochová

ISBN 978-80-247-4812-2

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9620-8 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9621-5 (ve formátu EPUB)

OBSAH

PŘEDMLUVA	7
JEŽIMLADA SAZIČKA	9
KDYŽ PRŠÍ Z NEBE TRAKAŘE	13
PRVNÍ LET	17
PATÁLIE S NEDOZRÁLÝM JEŽKEM	21
POZOR NA ZVĚDAVÉ NOSÁLY!	25
ČERNÝ PASAŽÉR	30
MOKRÉ PŘISTÁNÍ	33
ŠKOLA	38
NEŠTĚSTÍ PANA OČKA	43
TŘETÍ POHÁDKOVÝ LES	51
VČELY VŠELIJAKŮ A SMRK SMRKÁČ	55
POMOC!	61
ZÁCHRANA PANÍ OČKOVÉ	64
ZÁCHRANA PSA HAMANA	67
DALŠÍ NEPOVEDENÉ KOUZLO	73
KONEC DOBRÝ, VŠECHNO DOBRÉ	79

PŘEDMLOVA

Co se stane s perníkovou chaloupkou, když starou ježibabu hodí Jeníček a Mařenka do pece? Inu, musí počkat, až se narodí nová ježibaba, která vyhodí ježibabí školu.

I v naší pohádce přijde na svět ježibaba, a protože je ještě mladá, říkáme jí ježimlada. A že je trochu umouňená od sazí, nechť je to ježimlada Sazička. A že toho málo umí, ať letí do pohádkové školy, kde se naučí péct perníky.

JEŽI MLADA SAZIČKA

Když se naposledy zatopí v hlínou vymazané peci, oheň se rozdělá křísnutím o dva křemínky, rozdmýchá se dvojitým průvanovým závanem a nakrmí se polínkem nadvakrát naštípnutým, věřte nevěřte, tak to je ta pravá chvíle, kdy se může narodit malá ježibaba.

A ejhle, ta chvíle nastala teď. Pohádkový děda naposledy zatopí v hlínou vymazané peci, dvakrát křesá o dva křemínky, jiskřička z nich přeskakuje do usušeného mechu, průvan dvakrát fouká, ohýnek vyplazuje jazyk a líz, právě si lízl nadvakrát naříznutého lipového dřeva.

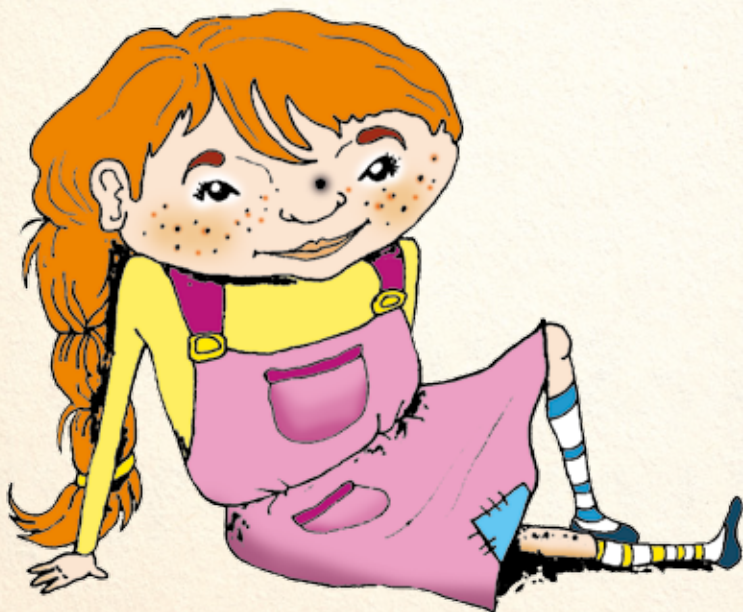
Už brzy, brzičko se nám narodí ježibaba. Však už je jí v pohádkách potřeba. Co přišla perníková chaloupka o svou hospodyni, chaloupka se rozpadá.

Pohádkový děda se dívá do plamínků a libuje si, ba jo, ohýnek hoří čistým plamenem, to se jistě narodí čarodějnice jako lusk, jako víno, jako... jako... hep čích.

Pohádkový děda z průvanu chytil rýmu. Hep čích, hep čích. Třikrát kýchl. Jindy by si liboval, že trojí kýchnutí znamená jeho poctivost, ale teď se chytá za hlavu a běduje.

„Já ťululum, já trdlo z trdelníku, já nanic dědek, co jsem to udělal, vždyť jsem svým kýchnutím uhasil ohýnek!“

Kouzelný děda si rval vlasy a vousy, naštěstí všehovšudy vytrhl jen tři šediváky, pak se otočil na podpatku a zmizel.

Koukal, kde nechal tesař díru, aby neměl z ostudy kabát, aby se o něm v pohádkové říši nevedly pomluvy, že už je starý a na svou práci nestačí, že by se měl odporoučet do důchodu, aby na jeho místo mohl být vyhlášen konkurz. Prý synek pana krále by to místo vzal, má k tomu tu nejlepší kvalifikaci – tatínka panovníka. Co na tom, že je princ mameluk, ňouma a mouchy snězte si mě.

Jo. Jo. I takovéto věci se v pohádkové říši dějí.

Pohádkový děda zmizel jako pára nad hrncem, v kamnech vyhaslo a vcelku se dá říct, že už není co psát, že už není co číst, že se klidně můžeme drbat za uchem, znuděně štourat v nose, popřípadě dát si ruce za hlavu a nohy na stůl a světácky se houpat na židli.

Mne, pohádkovou knížku, můžete zavřít a jít spát.

Anebo... Počkejte... Copak nám to sedí za komínem? Vždyť to je ježibaba! Tak přece se narodila!

Ahoj, ježibabo, jakpak se jmenuješ?

Ježibaba kouká. Krčí rameny. Copak neslyší? Nebo neví, jak se jmenuje? Haló, ježibabo, pojd' dolů, pojd'.

Malá ježibaba sbírá odvahu. A už ji má, hup, sjíždí šikmou střechu, hlava jí drkotá, jak se smýká ze šindele na šindel, a hop. Padá dolů a přistává na zemi rovnou do mechu.

Nenatloukla si? Kdepak, usmívá se.

Ukaž se nám, děvče. No, na právě narozenou ježibabu nevypadáš vůbec špatně. Vlasy rezavé, ty má jistě od strýčka ohně, v očích dvě rozjasněné jiskřičky od křemínků, povahou tak trochu měkkosrdcatý větroplach, dárek na uvítanou od průvanu a od měkkého lipového dřeva. A copak to máš na nose? Sazi? To se letos nosí místo bradavic?

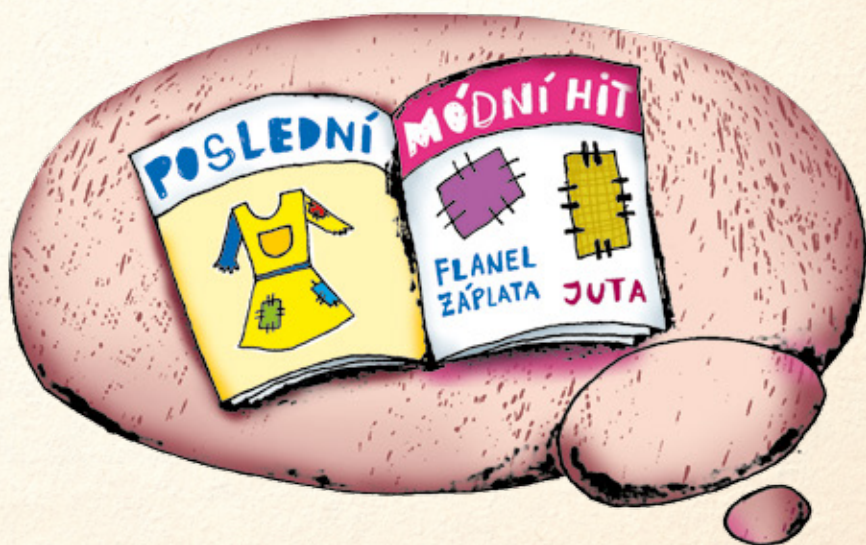
Malá ježibaba si utrhla ze sukně kousek hadříku a už si šmudlá nos. Ale ať dělá, co dělá, malý ždíbínek saze jí na nose stále zůstává.

I nech to tak. Vždyť je to hezké, vždyť to vypadá jako piha. A víš co, když máš na nose sazi, budeš se jmenovat Sazička. Líbí se ti to? Chceš být ježibaba Sazička?

„Chci, ale nejsem ježibaba, koukej, knížko, vždyť jsem ještě mladá! To já budu ježimlada!“ řekla ježimlada Sazička a zazubila se svými krásnými zdravými zuby.

KDYŽ PRŠÍ Z NEBE TRAKAŘE

Ježimlada Sazička si prohlíží své oblečení. Tu má kapsičku, tady má záplatu, přesně tak, jak to vyžaduje módní katalog pro mladé i staré, opravuji, zkušené ježibaby. Sazička by se ráda na sebe podívala do nějakého zrcátka, ale kapsičky, které zdobí její fialovou sukýnku, jsou zatím prázdné.

Sazička ví, že je zbytečné hledat zrcátko v polorozbořeně chalupě, ve které nic, ale dočista nic není. Sazička si povzdychla: „Kdyby tady tak bylo nějaké zrcátko, abych se na sebe mohla podívat. Vždyť já vůbec nevím, jak mi to sluší!“

Sazička nakoukla pod jeden hříbek, pak pod druhý, ale nenašla nic, co by jí napovědělo, že je celkem hezká ježimlada.

Ježimlada zvedla hlavu k nebesům a jako v pohádce O kohoutkovi a slepičce poprosila nebe: „Nebe, nebičko, dej rosu travičce, ať uvidím v kapce rosy, co se letos nosí.“

Jenomže já jsem úplně jiná pohádka, moje nebe není tak dobrotivé. Nebe se zamračilo, zakabonilo se. Snad ho nazlobilo, že ho Sazička žádá o vláhu pro trávu jenom proto, že má ženské manýry. Že se chce fintit a natřásat a zhlížet se a nakrucovat.

Těžké bouřkové mraky připluly, zablýsklo se, uhodilo. Břink. Bouch. Bác. Bouchlo to do chalupy, ve které se Sazička narodila. Po blesku a hromu začaly z nebe na zem padat trakaře. Panečku, ty ale byly! Velké i malé, celodřevěné i s kovovými držadly, s koly jako pouťovými koláči či s kolečky jako kamínky do prstýnků.

Sazička tancovala trakařák. To je tanec, který musíte tancovat, když chcete, aby vás po hlavě nebacil trakař. Hop. Hop. Skok a úskok stranou a hop zase zpátky. Když už se zdálo, že mrakům došly trakaře, Sazička se zadívala k nebi.

Jejda, z nebe ještě něco letí! Ale trakař to nebude. Trakaře padají přímo a rovnou dolů, zatímco ta věc si poletuje vzduchem a opisuje vzdušné kličky a přistává ladně a hladce a rovnou před Sazičkou.

Sazička si věc přeměřila tu levým, tu pravým okem a pak ohrnula nos. „Hm, koště, to se dalo čekat! Ale jestli si někdo myslí, že jsem se narodila jenom proto, abych se koštětem oháněla, tak to prr, to ne!“

Podívejme na ježimladu! Má to všehovšudy pár pohádkových minut od svého zrodu, a už si to dokáže dupnout. Jenomže ono to koště z nebe nebylo jen tak ledajaké. Bylo, to se ví, pohádkové. Vztyčilo se a švíst a švíst a švíst. Našupalo Sazičce. První šupanec byl za ucho, druhý po zádech a ten třetí po zadečku.

Muselo to být třikrát, neboť v pořádných pohádkách je všechno hned natřikrát.

Sazička se zamračila, výchovné šupance se jí moc nelíbily. Najednou si povšimla, že na koštěti visí cedulička:

Sazička se znovu mračila. „Už jsem vám jednou říkala, že nejsem žádná ježibaba, že jsem ještě mladá, takže jsem ježimlada!“

Přesto Sazička nasedla na koště, to se vzneslo a odnášelo Sazičku směrem do pohádkové školy pro všechny ježibaby.

PRVNÍ LET

Ježimlada Sazička velice rychle přišla na to, jak má své košťátko řídit. Nahnula se doleva, letěla doleva, nahnula se doprava, letěla doprava, nahnula se dopředu, letěla rychle vpřed. A když se zaklonila, její koště začalo couvat. Ale ze všeho nejvíce se jí líbilo, když se její košťátko pohupovalo nahoru a dolů, jako kdyby plulo po mořských vlnkách.

Jaká škoda, že ji pohádkový děda nevidí. Byl by se Sazičkou spokojen. Vždyť je to holka jako lusk. A než bys dvakrát prsty lusk', začalo si ježibabí děvče zpívat. A že všechny pohádkové bytosti i pohádkové věci mají muziku v krvi a jsou do tance jako divé, začalo se i Saziččino koště pohupovat do taktu její písničky:

*Je to vážně zábava
doleva či doprava
řídit toto košťátko,
být ve škole zakrátko.*

*Na svět koukat z výšky,
počítat si šišky,
co nám rostou v lese...*

A teď se mladá ježibaba zarazila, chyběl jí rým, ale protože letěla do školy, kde ji jistojistě očekává příšerná učitelka, napadl Sazičku poslední verš, který vykřikla, až se kolem letící havran polekal a upustil na zem tmavočerné pírko.

... ať se úča třese.

Koutkem oka Sazička zmerčila padající pírko. Poposedla na koštěti a ukázala dolů. „Dolů, leť dolů, chci chytit to peříčko.“

Kdeže by koště poslechlo výmysly ještě nevyučené ježibaby. Má přikázáno přinést Sazičku do ježibabí školy, tak to také udělá. Dál si letělo, v dál unášelo mladou ježibabu.

Avšak Sazička je ježibaba paličatá, když si něco zamane, tak to tak bude, a basta, housle, vidle. Sevřela košťátko v dlaních a stůj co stůj ho chtěla donutit, aby letělo k zemi. Ale koště se nedalo, bylo vyrobeno z břízy, která měla tuhý kořínek. Letělo tvrdošíjně dál.

Když to nešlo tak, půjde to onak. Pomyslela si Sazička a už košťátku našeptává: „Letím do školy a nic s sebou nemám. No, čímpak budu psát a kreslit? Kdybychom se vrátili pro havraní pírko, mohla bych ho mít místo tužky.“

Koště zpomalilo. A Sazička nasadila o tón vyšší hlas: „Alespoň to brko mi dopřej, ať si o mně ostatní spolužáci nešeptají, že jsem ježibaba z Nemanic.“

Koště se zlomilo. Ale ne, že by se přerazilo vejpůl, zlomilo se ve svém zatvrzelém letu. Otočilo se a pustilo se za černočerným pírkiem, mihlo se nad špičkami borovic a korunami dubů, níž a níž, až pírko dohnalo u vysokého stromu. Sazička po něm hmátla a pak rychle seskočila z košťátka na zem.

